LAURA POGGIOLI

TŘI

SESTRY

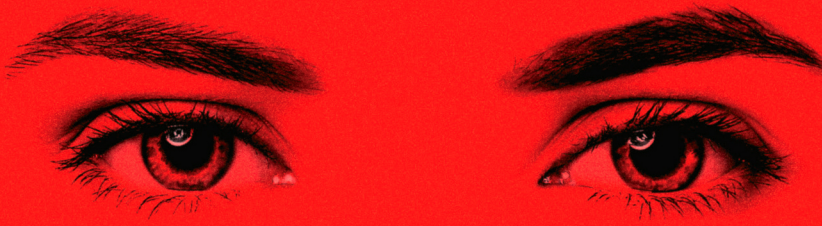

nakladatelství BOURDON

TŘI SESTRY

Laura Poggioli

TROIS SOEURS
Copyright © L'Iconoclaste, 2022
Vydáno po dohodě s Lester Literary Agency & Associates
České vydání © Bourdon, 2024
Překlad © Zuzana Tomanová, 2024
Obálka © Quintin Leeds

ISBN: 978-80-7611-145-5

LAURA POGGIOLI

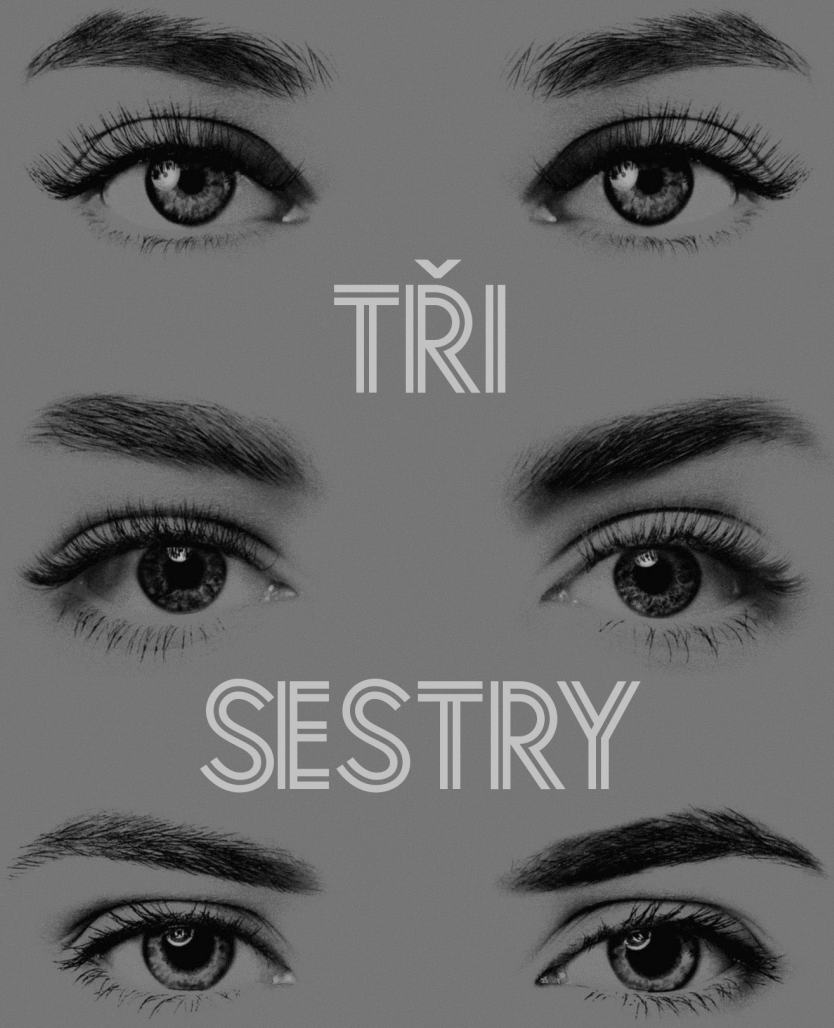

TŘI SESTRY

nakladatelství BOURDON

Věnováno Marině

„*Bjot – značit ljubit.*“
„Bije tě? Tak to tě miluje.“

Ruské přísloví

„Vy říkáte: nádherný život.
Ano, ale co když nám takový jenom připadá!
My tři sestry jsme ještě neměly nádherný život,
naopak, dusil nás jako plevel...“

Anton Pavlovič Čechov, *Tři sestry, 1901*[1]

1 Český překlad Leoš Suchařípa – pozn. překl.

JEDNOHO LETNÍHO VEČERA ROKU 2018, ALTUFJEVSKOJE ŠOSSE

Není to velký byt. Obývací pokoj s kuchyní, dva pokoje, koupelna, záchod. Vybledlé tapety žlutohnědé barvy. Od Gorbačovovy éry, kdy byl ještě komunální, je nikdo nevyměnil. Voálové záclony na velkém okně obývacího pokoje mají bělavý odstín podzimního nebe, takového, s nímž přichází sníh, jenž pak přikryje celou Moskvu. Stejné střechy budov, chodníky, stromy, dětská hřiště se kupí blok za blokem v okrajových čtvrtích kolem *kol'cevoj liniji*, okružní linky metra.

Nad příborníkem visí nebo na něm leží desítky ikon, růženců, fotografií svatých míst. Takový kousek kostela v chodbě.

Byt není velký, pro ně a pro něho je hodně těsný. V otcově pokoji se nachází postel, psací stůl, křeslo, šatník. Žádná ozdoba, žádná fotografie, nic barevného. V pokoji děvčat je palanda a samostatné lůžko, plakáty, knihy, hrnky s tužkami, pohozené kusy oděvu, zrcadlo, samolepky ve tvaru sněhových vloček, co zůstaly na okně od posledních Vánoc.

Všechny tři sestry leží na postelích v domácím oblečení, černých legínách a tričku. Dnes se nepřevlékly do pyžama, hlasitě dýchají,

zírají na strop, na sebe se nepodívají. Z obývacího pokoje, z houpacího křesla potaženého prošoupaným béžovým sametem slyší otcovy nadávky, sípavý dech, odkašlávání. Celý byt je prosáklý otcovým pachem, krom jejich postelí, tam se už měsíc neukázal. Jeho hlas otřásá zdmi. „Co jsem komu udělal, že mám takový tři holky! Koho jste si to sem přitáhly? Dnes večer dostanete co proto. Abyste měly proč řvát, bulit, a propříště si daly pozor…“ Hlas vrčí a znovu řve, vrávoravé kroky se blíží.

Hlas děvčat je naopak bezvýrazný. „Teď, bude to teď.“ Opakují si to, aby se ujistily. Jako program, jako příkaz. „Teď.“ Troje legíny se zvednou z dětských postelí. Štíhlé nohy se netřesou. Je to instinkt, musí se to stát dnes večer, teď.

Krestina, Angelina a Marja jsou sestry. Když 27. července 2018 zabily svého otce Michaila Sergejeviče Chačaturjana, bylo jim devatenáct, osmnáct a sedmnáct let. Jejich matka Aurelia Vasiljevna Dyndyková několikrát nahlásila domácí násilí na policii, pak ji manžel v listopadu 2014 vyhodil z rodinného bytu na Altufjevském šosse. I když ji udeřil přímo na policejní stanici, policisté nezasáhli a vyzvali je, aby si problémy vyřešili doma. Padejte, je to ztráta času, příště na nás s takovou nechoďte. Přátelé sester, sousedé, učitelé se na úřady obrátili několikrát. Otec ve své samolibosti často děvčata nepouštěl do školy. Nikdo se neozval, ani policie, ani odbor pro ochranu nezletilých, vůbec nikdo.

Mohlo to zůstat jen dalším případem z černé kroniky, ale v ruských sdělovacích prostředcích a v televizních studiích začali mluvit ti, kdo Chačaturjanovu rodinu dobře znali. Jejich výpověď přenesla posluchače na několik zlomků sekundy za zavřené dveře v obytné čtvrti Bibirevo, v severovýchodním okruhu hlavního města Moskvy, pár kroků od stanice metra Altufjevo. Což představovalo otevřít těžké modré kovové dveře budovy, vystoupat po několika schodech ve vstupní hale, pak zabočit doprava, přivolat výtah, vyjet deset pater, projít chodbou, vejít k Chačaturjanovým, ocitnout se přímo před ikonami a růženci nad příborníkem